

РЕШЕНИЕ

№ 938

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разглежда дело номер **10308** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и следв. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на А. Т. К. от [населено място] срещу решение на СРС от 07.08.2013г по нахд № 17881/2012. Претендира се незаконосъобразност на оспорения съдебен акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Сочи, че е наказан затова, че управлява МПС със СУМПС с изтекъл срок, което според него не субсумира фактическия състав на чл. 150 а ал. 1 от ЗДвП, а представлява нарушение по чл. 50 от ЗБЛД. Твърди, че последният закон дефинира СУМПС като индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС и като идентификационен документ за самоличност на българските граждани на територията на РБългария. Според К., СУМПС с изтекъл срок на валидност представлява нередовен документ по смисъла на пар. 1 т. 2 б. Ж от ДР на ЗБЛД, като според него, управлението на автомобил с нередовен документ е нарушение по чл. 81 ал.2 т. 6 от ЗБЛД, а не такова по чл. 150а от ЗДвП. Претендират се и допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на обжалваното наказателно постановление /НП/, като липса на подробно описана фактическа обстановка; несъответствие между фактическа обстановка и правна квалификация и пр. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение на СРС и постановяване на друго, с което да се отмени обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, СДВР ОПП, редовно уведомен за производството по делото, не се представлява.

СГП чрез прокурор Павлов, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение на СРС от 07.08.2013г по нахд № 17881/2012г АССГ приема, че решението на РС е валидно и допустимо.

След анализ на събраните относими и допустими доказателствени средства, СРС е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция:

Производството пред РС е образувано по жалба на А. Т. К. срещу наказателно постановление № 15744/03.04.2012г., изд. от ВНД зам.началник на отдел ПП при СДВР, с което на основание чл. 185 от ЗДП на извършителя е наложена „глоба“ в размер на 20лв за административно нарушение по чл. 150а ал.1 от ЗДП.

СРС е установил, че на 19.03.2012г в [населено място] жалбоподателят е управлявал л.а. „Х.“ с ДК № 7285 АВ с посока на движение от кв. Т. към [населено място], като при извършена проверка на КПП – Т. мл. автоконтрольор В. В. е установил, че водачът управлява със свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], което е с изтекъл срок на валидност, а именно валидно до 12.10.2010г. На лицето е бил съставен и предходен акт № 465119, съставен на 15.03.2012г. с-р ПП СДВР. СРС е изискал справка от началник ОПП СДВР КАТ относно лицето А. Т. К. към 19.03.2012г - датата на извършване на нарушението и съставяне на АУАН срещу лицето, като видно от представената справка на л. 18 по делото пред СРС А. Т. К. се води на отчет като правоспособен водач на МПС в ОПП СДВР. Към 19.03.2012г същият е имал издадено свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]/12/10/2000г валидно до 12.10.2010г за категории В; М; Т., което към посочената дата - 19.03.2012г е било с изтекъл срок на валидност. На 21.09.2012г същото е унищожено поради поради изтичане на срока му на валидност и на лицето е издадено ново СУМПС №[ЕИК]/18.09.2012г, валидно до 18.09.2022г за същите категории, което към 25.01.2013г – дата на издаване на справката, е валиден акт. В СДВР няма данни на лицето да е отнето свидетелството по административен ред.

Така изписаната фактическа обстановка е установена и от СРС, като тя съответства на

събраните по преписката доказателства и се установява въз основа на техния анализ.

АССГ в настоящия касационен състав не споделя възраженията на касатора, за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, основания за отмяна на оспорваното НП на това основание. СРС е направил анализ във връзка с процедурата по издаване на НП, реквизитите на съставения АУАН и НП, тяхното предявяване на дееца, описанието на фактическата обстановка и сроковете за издаване на актовете, като изводите му се споделят от касационната инстанция.

Спорът по делото касае правилното приложение на материалния закон, тъй като не се разколебава фактическата обстановка относно управление на МПС със СУМПС с изтекъл срок.

В НП това деяние е квалифицирано като нарушение по чл. 150а ал.1 от ЗДвП, а деецът е наказан по чл. 185 от ЗДвП. РС е приел, че се касае за нарушение по чл. 177 ал.1 т. 2 пр.1 от ЗДвП, като не е отменил НП, тъй като е прил, че не може да влошава положението на дееца /за второто нарушение ЗДвП предвижда по-високи глоби/. В касационната жалба се прави възражение за приложение на квалификацията по чл. 81 ал.2 т.6 от ЗБЛД във вр. с пар. 1 т.2 б. Ж от ДР на ЗБЛД.

За да направи извод за приложимата правна квалификация в случая, съдът следва да направи анализ на посочените правни норми:

В действителност, ЗБЛД регламентира понятието нередовен български личен документ, какъвто безспорно е и СУМПС. Същият е нередовен български личен документ, когато е с изтекъл срок на валидност /едно от хипотезите на ЗБЛД/. В действителност, чл. 81 ал.2 т.6 от ЗБЛД предвижда наказание за лице, което използва нередовни български лични документи. ЗБЛД обаче е общ закон и при регламентиране на глагола „използва“ включва всички възможни форми на това изпълнително деяние. ЗДвП е специален закон по отношение на ЗБЛД, като регламентира използването на личен документ в по-конкретни хипотези във връзка с управление на МПС. Тъй като се касае за отнасяне на специален към общ закон, приложение намира специалният, като общият служи за основа и попълване на неясноти и пропуски в специалния. ЗДвП обаче регламентира различни състави на нарушения свързани с правоспособността на водачите на МПС – глава четвърта от ЗДвП. В случая следва да се разграничава неправопособен водач от правоспособен такъв. Чл. 150 от ЗДвП изрично говори за правоспособен водач. Това е водач, който е преминал пред определена подготовка и изпит за правоспособност и на когото по надлежен ред е призната правоспособност за управлява МПС. Правоспособността е правно регламентирана възможност, призната по надлежен ред на дадено лице, да управлява МПС. Правоспособността може да бъде отнета по определен ред. Самият ЗДвП разграничава понятието правоспособен водач, от останалите нередовности, свързани с управлението на МПС, като например чл. 177 ал.1 от ЗДвП, сочи отделни нарушения по т. 1: управлява МПС след като е лишен от право по съдебен или административен ред; и т. 2 : управлява МПС без да притежава съответно свидетелство за управление или то му е отнето по определен ред. Самият ответник в издадената от него справка на л. 18 по делото пред СРС заявява, че А. Т. К. се води на отчет при СДВР като правоспособен водач, на който не е отнемана правоспособността. Правоспособността от своя страна е за определена категория МПС. За удостоверяване на правоспособността на правоспособните водачи се издава СУМПС, което е с определен срок на валидност. Изтичането на срока на валидност на

СУМПС не може да се приравни на отнета правоспособност на лицето – водач на МПС, тъй като СУМПС удостоверява не само правото на лицето да управлява МПС от определена категория, но и това, че същото е преминало обучение, издържало е положен изпис за правоспособност. Ето защо АССГ в настоящия съдебен състав не може да приеме като равнозначни понятията – „без правоспособност” и „със СУМПС с изтекъл срок”. Наказателното право прави ясно разграничаване на тези две понятия. На лице, което е със СУМПС, което е с изтекъл срок, се издава ново свидетелство след подаване на молба затова и без лицето да полага нов изпит за правоспособност. Обратно на това, лице на което е отнета правоспособността или което изначално не притежава такава, за да придобие свидетелство за правоспособност, на първо място следва да премине през определен курс на обучение, след което и да положи изпит за правоспособност. Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че правилно наказващият орган с оглед спецификата на фактите е приел, че в случая се касае за нарушение на чл. 150а от ЗДвП. Безспорно се касае за правоспособен водач, който управлява МПС със свидетелство за управление на МПС с изтекъл срок на валидност, а не за неправопособен водач.

На следващо място следва да се посочат хипотезите на „СУМПС , което е с изтекъл срок на валидност” и „липса на свидетелство за управление на МПС”. В действителност, хипотезите на отнемане на свидетелство за правоуправление и управление на МПС без се притежава такава са различни, като многобройните вариации не дават възможност законодателят изчерпателно да изброи всяка от тях. Чл. 177 ал.1 т. 2 предл. 1-во, на което се позовава РС визира хипотеза на управление на МПС, без лицето да притежава СУМПС. Начинът на изписване на разпоредбата създава противоречива практика, доколкото „притежава свидетелство” в контекста на стеснителното тълкуване в рамките на наказателния процес и във вр. с чл. 151 ал.2 от ЗДвП означава : Свидетелство за управление на моторни превозни средства се издава от органите на Министерството на вътрешните работи на лице, завършило основно образование, което е физически годно да управлява моторни превозни средства за съответната категория, преминало е обучение за водач на моторно превозно средство и за оказване на първа долекарска помощ и е успешно издържало изпит за водач на моторно превозно средство. Такова СУМПС К. притежава и това е свидетелство №[ЕИК]/12/10/2000г за категории В, М, К.. В случая следва да се постави въпроса дали в рамките на „не притежава СУМПС” се включва и хипотезата на „със СУМПС , но с изтекъл срок на валидност”. В случая наказващият орган е изписал нарушението като такова по чл. 150а от ЗДвП, но по отношение на нормата, на основание на която е наложил наказание, се е позовал на общата такава по чл. 185 от ЗДвП, явно приемайки, че включването на хипотезата „със СУМПС , но с изтекъл срок на валидност” в рамките на тази „не притежава СУМПС” би довело до разширяване на приложното поле в хипотезата на стеснително тълкуване в наказателния процес, който извод се споделя от АССГ в настоящия съдебен състав.

Предвид гореизложеното, АССГ приема, че обжалваното НП е законосъобразно постановено при правилно приложение на материалния закон, а решението, с което същото е потвърдено, следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АС СГ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 07.08.2013г на РС [населено място] по нахд № 17881/2012г.

Решението е окончателно.

Председател:

/М.С./

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К.